

A JÓ PÁSZTOR

HANGJA

Ifjúsági Biblia

Gaál Éva

A szerző képeivel

EVANGÉLIUMI KIADÓ

TARTALOMJEGYZÉK: ÓSZÖVETSÉG

- Bevezetés /5
1. A föld és az ember teremtése /7
 2. Élet a bűnbeesés után /10
 3. Noé és az elmerült világ /11
 4. Babel tornya /14
 5. Ábrahám, a népek atyja /16
 6. Jákóbból Izráel lesz /20
 7. József és testvérei /23
 8. Mózes, a Nílus héber gyermeke /29
 9. Az égő csipkebokor /31
 10. Az egyiptomi tíz csapás /35
 11. Rabszolgaságból Isten szárnyai alá /37
 12. Folytatás – és Mózes harmadik könyve /39
 13. Mózes negyedik és ötödik könyve – Bálám /44
 14. Józsué, a bátor honfoglaló /46
 15. Bírák könyve – Gedeon /50
 16. Sámson és a filiszteusok /54
 17. Ruth könyve /57
 18. Sámuel próféta, az utolsó bíró /59
 19. Saul, Izráel első királya /63
 20. Dávid, az Isten szíve szerinti király /67
 21. Salamon és az ország kettészakadása /70
 22. Izráel és Júda királyai /74
 23. Illés és Elizeus, Isten szent prófétái /79
 24. Ezdrás pap és a hazatérők /83
 25. Nehémiás, JerzsaLEM falainak felépítője /84
 26. Eszter királyné, a zsidó nép angyala /86
 27. Jób, az istenfélő szenvedő /88
 28. Zsoltárok, az Ige költészete /90
 29. A Példabeszédek könyve /91
 30. A Prédikátor könyve és az Énekek éneke /92
 31. Ézsaiás, az „Ószövetség evangélistája” /93
 32. Jeremiás ellenszélben /96
 33. Ezékiel, az őrálló próféta /99
 34. Dániel, aki bepillantott a jövőbe /101
 35. Jónás és a „kispróféták” /105

TARTALOMJEGYZÉK: ÚJSZÖVETSÉG

1. Kicsoda Jézus Krisztus? /109
2. Isten Fia megszületik /111
3. A tizenkét éves Jézus a templomban /113
4. Keresztelő János – kiáltó szó a pusztában /114
5. Jézus megkísértése – Kicsoda a kísértő? /116
6. Jézus elhívja tanítványait /117
7. Hegyi beszéd – Kik a boldogok? /119
8. Jézus imádkozni tanít /120
9. Mennyei lények /121
10. Nikodémus – az újjászületés titka /122
11. A samáriai asszony – „Én vagyok...” /123
12. Az Úr Jézus csodái /126
13. Az Úr Jézus betegeket gyógyít /129
14. A gadarai megszállott /134
15. Jézus példázatai, képes beszédei /135
16. A tékozló fiú, és más példázatok /138
17. Példázatok az utolsó időkről /143
18. Az Úr Jézus követése /145
19. Farizeusok és írástudók /146
20. Péter vallástétele, Krisztus megdicsőülése /148
21. A szeretet nagy parancsolata /149
22. Gazdag ifjú, Zákeus, és a két fillér /150
23. Mária és Márta – Lázár feltámasztása /152
24. Az Úr megkenetése, Jeruzsálembé vonulása /153
25. A templom megtisztítása /154
26. Az utolsó idők jelei, az Úr eljövetele /155
27. Kegyelem – vagy ítélet /156
28. Az utolsó vacsora /157
29. Jézus búcsúbeszédei, főpapi imádsága /160
30. A Gecsemáné-kertben /161
31. Jézus kihallgatása, megfeszítése /163
32. Jézus temetése, feltámadása és jelenései /168
33. Az apostolok cselekedetei – Pünkösöd /174
34. Az első gyülekezet és az első gyógyítás /176
35. Anániás és Safira – fogság és szabadulás /179
36. István vértanú, megkezdődik az üldözés /180
37. Saul újjászületik /183
38. Péter és Kornéliusz /184
39. Antiókhiai keresztyének, Péter szabadulása /186
40. Pál apostol missziós útjai /187
41. Jeruzsálemtől Rómáig /193
42. Pál apostol levelei /197
43. Az Újszövetség további levelei /207
44. Jelenések könyve /212

BIBLIAI RÖVIDÍTÉSEK

ÓSZ: Ószövetség	Mik: Mikeás próféta könyve
ÚSZ: Újszövetség	Náh: Náhúm próféta könyve
1Móz: Mózes 1. könyve	Hab: Habakuk próféta könyve
2Móz: Mózes 2. könyve	Zof: Zofóniás próféta könyve
3Móz: Mózes 3. könyve	Hag: Haggeus próféta könyve
4Móz: Mózes 4. könyve	Zak: Zakariás próféta könyve
5Móz: Mózes 5. könyve	Mal: Malakiás próféta könyve
Józs: Józsué könyve	Mt: Máté evangéliuma
Bír: Bírák könyve	Mk: Márk evangéliuma
Ruth: Ruth könyve	Lk: Lukács evangéliuma
1Sám: Sámuel könyve	Jn: János evangéliuma
2Sám: Sámuel 2. könyve	Csel: Apostolok cselekedetei
1Kir: Királyok 1. könyve	Róm: Rómaiakhoz írt levél
2Kir: Királyok 2. könyve	1Kor: Korinthusi 1. levél
1Krón: Krónika 1. könyve	2Kor: Korinthusi 2. levél
2Krón: Krónika 2. könyve	Gal: Galatákhoz írt levél
Ezs: Ezsdrás könyve	Ef: Efezusiakhoz írt levél
Neh: Nehémiás könyve	Fil: Filippiekhez írt levél
Esz: Eszter könyve	Kol: Kolosséiakhoz írt levél
Jób: Jób könyve	1Tessz: Tesszalonikai 1. levél
Zsolt: Zsoltárok könyve	2Tessz: Tesszalonikai 2. levél
Péld: Példabeszédek könyve	1Tim: Timóteushoz írt 1. levél
Préd: Prédikátor könyve	2Tim: Timóteushoz írt 2. levél
Én: Énekek Éneke	Tit: Tituszhoz írt levél
Ézs: Ézsaiás könyve	Filem: Filemonhoz írt levél
Jer: Jeremiás próféta könyve	Zsid: Zsidókhoz írt levél
Jsir: Jeremiás siralmi	Jak: Jakab levele
Ez: Ezékiel próféta könyve	1Pt: Péter 1. levele
Dán: Dániel próféta könyve	2Pt: Péter 2. levele
Hós: Hóseás próféta könyve	1Jn: János 1. levele
Jóel: Jóel próféta könyve	2Jn: János 2. levele
Ám: Ámós próféta könyve	3Jn: János 3. levele
Abd: Abdiás próféta könyve	Júd: Júdás levele
Jón: Jónás próféta könyve	Jel: Jelenések könyve

BEVEZETÉS

Az Isten szeretet. Erről tesz bizonyosságot a Biblia. Mekkora ajándék az embernek, hogy a Teremtő, aki nekünk földi életet adott, Igéjében személyesen beszél hozzánk, és felkínálja nekünk az örök, boldog életet!

Sokan nyújtják kezüket az ég felé, hogy elérjék Őt, pedig már több mint két évezrede Isten Fia – aki maga is Isten – emberi formában utánunk jött a földre. Már Ézsaiás próféta is megjövendölte, hogy ”önként ment a halálba..., sokak vétkét vállalta magára” (53,12). Jézus értünk engedte, hogy keresztre feszítsék, „hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” – írja János apostol (3,16). Az evangéliumot még egy gyermek is megértheti, olyan egyszerűvé tette Isten számunkra: Jézus meghalt a bűneimért. Ha megvallom a bűneimet, Ő megbocsát, és Isten boldog gyermeke leszek: egy testvér a keresztyének nagy családjában. Ahogy pedig olvasom a Bibliát, egyre többet megértek Isten akaratóból, és szeretnék úgy is élni.

Az életet mindig a vége minősíti. Életünk vége örök életben folytatódik, de nem mindegy, hol töltjük a végtelen örökkévalóságot: Jézussal együtt boldogságban, vagy Tőle elszakítva, szenvedések között. A Jelenések könyvében így ír János apostol, aki bepillantott a mennybe: „Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen! (22,17)

Az első keresztyének már egyedül a mennyei célra néztek, azért voltak képesek énekelve megállni az oroszlánok előtt, és mártírhalált vállalni a római arénában. Ők adtak nekünk is példát arról, hogy a hit meggyőzi a világot.

ÓSZÖVETSÉG

A FÖLD ÉS AZ EMBER TEREMTÉSE /1.

MÓZES ELSŐ KÖNYVE

„Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet” (1,1). Isten az **Igéjével** – a szavával – állította elő a világmindenséget. A föld még kietlen, puszta és sötét volt, de Ő így szólt: „Legyen világosság!” – és lett világosság. Elválasztotta Isten a világosságot a sötétségtől, és elnevezte nappalnak, a sötétséget pedig éjszakának. Így lett este és így lett reggel: **első nap**.

A **második nap** Isten megteremtette az eget, majd szétválasztotta az ég és a föld vizeit. Összegyűjtötte a vizeket, és elnevezte tengernek, a láthatóvá vált szárazat pedig földnek. Majd ismét szólt, és a föld különböző fajtájú növényeket termett, maghozó füveket, gyümölcsfákat. Ez lett a **harmadik nap**.

A **negyedik nap** Isten az égre napot, holdat és csillagokat helyezett, hogy világítsanak, válasszák el a nappalt az éjszakától, és jelezzék a napokat, éveket.

Az **ötödik nap** megalkotta a nagy víziállatokat és a vizekben nyüzsgő, úszkáló élőlényeket. Madarak jelentek meg a földön és szárnyaltak a levegőben.

A **hatodik nap** Isten létrehozott számtalan földön élő állatot. És látta, hogy mindez igen jó. És amikor már gazdag, gyönyörű világ várta, megteremtette a maga képmására az embert: férfivá és nővé teremtette őket. Először a férfit formálta meg a föld porából, és az élet lehetőségét lehelté orrába.

Az első ember sokféle állat társaságában kezdte el életét, még kedve szerint nevet is adhatott mindegyiknek, mégis magányosnak érezte magát: nem találta meg közöttük igazi társát. „Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat” (2,18). – mondta Isten, és mély álomba merítette az embert, majd kivette az egyik oldalbordáját és húst tett a helyére, a csontból pedig megformálta a nőt is, és az emberhez vitte. – Ez most már csontomból való csont, testemből való test – örvendezett a férfi, aki az **Ádám** nevet kapta. Isten feleségül adta hozzá a nőt, **Évát**: így jött létre a házasság. Azután megáldotta őket: „Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be és hódítsátok meg a földet” (1,28). Az ember elnyerte a gondolkodás, az érzés, a tervezés, a tudás és az alkotás képességeit is.

Elkészült az Úristen minden csodálatos műve. Megáldotta és megszentelte a **hetedik napot**, mivel akkor pihent meg hatalmas teremtő munkája után.

Ádámot és Évát szerető mennyei Atyjuk gyönyörű helyre: a pompásan zöldellő, virágos-gyümölcsös Éden kertjébe helyezte, hogy műveljék és őrizzék azt. Nekik ajándékozott mindent, ami gazdaggá, örömtelivé teszi az emberi életet. Sok gyümölcsfa termett körülöttük, melyekről annyit ehetek, amennyit csak megkívántak. De a kert közepén – az élet fáján kívül – lombosodott egy másik,

különleges fa is: a **jó és a rossz tudásának** fája, melytől Isten óva intette őket: „Nem ehetek abból, ne is érintsétek, mert meghaltok” (3,3). Gondtalan boldogságban élt az első emberpár az állatok és a növények paradicsomi környezetében. Isten a fák között sétált, beszélgetett velük, természetes volt számukra a Teremtőjükkel való meghitt kapcsolat.

Egy nap a **Sátán** kígyónak álcázva szólította meg Évát: „Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehetek?” (3,1) Éva besétált a ravasz csapdába, és szóba állt az ősi ellenséggel: – A kert fájának gyümölcséből ehetünk, csak egy fát tiltott el tőlünk Isten, amely a kert közepén van, mert ha abból eszünk, meghalunk. – Dehogyan haltok meg! – sziszegte a kígyó a végzetes hazugságot. – Ha esztek belőle, olyanok lesztek, mint az Isten, és tudni fogjátok, mi a jó és mi a rossz. Éva erre sóvárogva kinyújtotta kezét egy mosolygó gyümölcs után. Leszakította, beleharapott, majd enni kezdte. Adott Ádámnak is, aki elfogadta, és ő is evett. Szemük egyszerre megnyílt – és abban a pillanatban véget ért az ártatlanság kora. Elképedve bámultak egymásra: észrevették, hogy meztelenek. A fügefa leveleiből ágyékkötőt készítettek maguknak, de mintha minden megváltozott volna körülöttük... Egy ismeretlen érzés: a félelem járta át szívüket.

Meglapultak a fák között, de amikor meghallották az Úristen kiáltását: – Hol vagy? – válaszolniuk kellett. – Megijedtem, mert meghallottam a hangodat, és elrejtőztem, mert meztelen vagyok – magyarázkodott Ádám. – „Talán arról a fáról ettél, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél?” – kérdezte az Úr. „Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, és így ettem” (11-12) – Ádám Évára, Éva pedig nyomban a kígyóra hárította bűnét.

Az ember megismerte a jó és a rossz közötti különbséget. Felébredt a lelkiismerete, de nem ébredt fel szívében a bűnbánat és a bűnvallás.

Megtörtént tehát az **eredendő bűn**, az Isten iránti bizalmatlanság következménye, melynek hatása az egész világra kiterjedt. A föld növényei közé tövis és gyom furakodott, sok állat ragadozóvá vált – és azóta az emberek generációról generációra mind bűnös szívvel születnek.

Isten megátkozta a kígyó mögé rejtőző Sátánt: „Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony közt, a te utódod és az ő utódja közt: ő a fejedet tapossa, te meg a sarkát mardosod” (15). Ez az **ősevangélium** – az első örömhír.

Az asszony utódja Jézus Krisztus, aki földi anya által, ember formájában született erre a világra, és Ő az, aki a kígyó fejére tapos. Hiába támad az ördög, Isten Fia keresztthalálával végleg diadalt aratott rajta, és szabadulást ad a bűnből azoknak, akik megbánják vétkeiket és szívből hisznek benne. A halál ezzel az első bűnessel tört be a világba, de Krisztus a halált is legyőzte: harmadnapon föltámadt, ahogy majd mi is feltámadunk. Aki hisz Őbenne, az örvendezve, színről színre látva az Ő jelenlétében töltheti majd az örökkévalóságot.

Az asszony az engedetlenségért súlyos büntetést kapott: fájdalommal szüli a gyermekét, és a férje uralkodik rajta. A férfinak – mivel nem Isten szavára hallgatott – kemény, ítéletes szavakat mondott az Úristen: „legyen a föld átkozott miattad, fáradsággal élj belőle egész életedben!... Arcod verejtékével eszed a kenyeret, míg visszatérsz a földbe... Bizony por vagy, és vissza fogsz térni a porba!” (3,17.19)

A büntetés nem azt jelentette, hogy Isten többé már nem szereti a bűnös embert. Bőrruhát készített nekik, hogy felöltöztesse őket, és továbbra is gondjukat viselte. De ezentúl fárasztó munkával szerezték meg az élelmüket, és védekezniük kellett a vadakká vált állatokkal szemben is. És hogy az engedetlen emberpár nehogy az élet fájának gyümölcsét is megkóstolja és örök életet nyerjen, az Úristen kiűzte őket az Éden kertből. Kerúbokat is állított a kert kapujába, hogy lángpallossal őrizzék az élet fájához vezető utat.

ÉLET A BŰNBEESÉS UTÁN /2.

Ádám és Éva az Édenen kívül folytatta életét. Ott született két fiuk is: az elsőszülött **Kainból** földművelő lett, öccse, **Ábel** pedig a juhnyáj mellett pásztorokodott. Ők már az eredendő bűnben születtek.

Csakhogy a bűnből további bűnök sarjadnak. Mindketten áldozatot vittek az Úrnak: Ábel az elsőszülött bárányokból, Kain pedig a föld gyümölcséből ajánlott fel Istennek. Azonban az Úr csak Ábelt és az ő áldozatát kedvelte, Kainra pedig nem tekintett. Kain szívében gonosz irigység támadt testvére iránt, forni kezdett benne a harag, és földre szegett fejével járt-kelt.

„Miért gerjedtél haragra, és miért horgasztod le a fejed?” – kérdezte tőle az Úr. „Hiszen ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz. Ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta.” (4,6-7) Azonban a figyelmeztetés ellenére is tovább gyűlt a gonosz indulat Kain szívében, míg egyszer vulkánként kitört. Kicsalta Ábelt a mezőre, durván rátámadt és meggyilkolta.

– Hol van Ábel, a testvéred? – kérdezte tőle az Úr. – Nem tudom! Talán őrzője vagyok én a testvéremnek? – hangzott az arcátlan válasz. Isten megátkozta Kaint testvére kiontott véérért. Elűzte a földjéről, bújdosóvá, kóborlóvá aláza, de jelet is tett rá, hogy agyon ne üsse, aki rátalál.

Kain elmenekült Isten színe elől Édentől keletre. Letelepedett Nód földjén, és családot alapított. Ő volt az első a világon, aki várost épített. Egyik leszármazottjában, Lámekben, szintén káini indulat lakott: „Embert ölök, ha megsebez, gyermeket is, ha megüt. Ha hétszeres a bosszú Kainért, hetvenhétszeres az Lámekért!” (23-24) – mondta egy alkalommal két feleségének. Lámek fiai különböző foglalkozások alapítói lettek: Jábál a sátorlakók és pásztorok, míg Jubál a citerások és fuvolások ősatyja lett, Tubál pedig a réz- és vasszerszámok kovácsmestereinek elődjévé vált.

Ábel vonala is megépült Sét fiában, majd tovább, az ő leszármazottjaiban. „Akkor kezdték segítségül hívni az Úr nevét” (26). Azokban az ősrégi időkben még hosszú ideig éltek az emberek: Ádám kilencszázharminc évig élt, Metúselah matuzsálemi kort, csaknem egy teljes évezredet átélt.

A generációk sorából kiragyog **Énók** neve, aki nem látott halált, mert az Úr – mivel élete során Vele járt – magához vette. „Elragadtatása előtt azonban bizonyosságot nyert arról, hogy Isten szemében kedves. Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt...” (Zsid 11,5-6).

NOÉ ÉS AZ ELMERÜLT VILÁG /3.

Az emberek szaporodni kezdtek a földön, és egyre messzebb távolodtak Istentől, míg az egész föld megtelt erőszakossággal. Megszűnt minden, ami az életnek értelmet, tartalmat és szépséget adhatott volna. „M megbánta az Úr, hogy embert alkotott a földön, és megszomorodott szívében” (1Móz 6,6). Mivel az emberiség életében elhatalmasodott a gonoszság, Isten úgy döntött, hogy **özönvizet** bocsájt a földre, hogy az embereket, és velük együtt az összes élőlényt eltörölje a föld színéről.

Azokban az időkben élt egy istenfélő ember; Noé, aki mint fénylő pont világított a megsötétedett világban. Három fia született: **Sém, Hám** és **Jáfet**, akik felnövekedve apjuk példáját láthatták maguk előtt. Noé fiaival, feleségével és menyeeivel együtt kegyelmet talált az Úrnál. Isten szövetségre lépett Noéval, és tervét előre tudatta vele: egyedül őt és családját menti meg a pusztulástól, de mindenben engedelmesen követniük kell az Ő parancsait. Készítsen tehát bárkát a fiaival együtt, méghozzá hatalmasat. Isten részletesen beszélt az elkészítés módjáról, még a bárka pontos méretét is meghatározta: hossza 135 méter, szélessége 22,5 méter, magassága pedig 13,5 méter legyen.

Noé és fiai megmarkolták a baltát, sorra vágták ki a nagy fenyőfákat – góferfákat –, majd a megadott méret szerint hozzáfogtak a bárka építéséhez. Három emeletet is ácsoltak egymásra, ablakot, ajtót is készítettek – mindenben pontosan teljesítve Isten parancsait. Végül kívül-belül bekenték szurokkal, hogy ne hatoljon be a réseken a víz.

Állhatatosan, keményen dolgoztak, fülük mellett elengedve az értetlen emberek véleményét és gúnyolódását. De honnan is fakadhatna az a temérdek mennyiségű víz, ami felemelhetné ezt az óriási bárkát? Hiszen évtizedeken át, amíg csak épült, annyi esett, mint általában. És miért kellett ekkorára készíteni, mikor a feleségeikkel együtt is mindössze nyolcan voltak a családban? De ők hittek, és Istenre bízták a megoldást.

Isten pedig azt akarta, hogy az a világ, amelyet gazdagnak, szépnek teremtett, újra magára öltse a sokszínűségét és megteljen emberekkel, állatokkal, boruljanak virágba a fák, teremjen a föld és zsendüljön az új élet. Megparancsolta hát, hogy mindenfajta állatból – a madarakkal és a csúszómászókkal együtt – vigyenek a bárkába kettőt-kettőt – hímet és nőtényt egyaránt. Majd lássák el magukat és a jószágokat is bőségesen élelemmel.

De hogy fogdossanak össze ennyi állatot? Veremmel, hurokkal? Évekig is eltarthatna... Minderre nem volt szükség, mert maga Isten terelte be az állatokat a bárkába. Amikor már Noé és családja is bement, rájuk zárta az ajtót,

úgyhogy belülről már nem nyithatták ki. Amikor zuhogni kezdett az eső, emelkedni kezdett a víz és kintről jajveszékelés hangjai veszték bele a hullámverés zajába, ők mégsem menthettek meg senkit. Összebújva, rettegve lehettek tanúi, hogyan süllyed el körülöttük a halálra ítélt élet a vízben.

Az eső megállás nélkül, negyven nap és negyven éjjel ömlött, a mélységek forrásai is felfakadtak. A föld képtelen volt beinni ezt a hatalmas áradást, a víz szintje egyre nőtt, már a hegyeket is elborította. Akik a legmagasabb csúcsokra menekültek, azok sem élhették túl az ítéletet.

Csönd lett. Már csak a bárka úszott a vízen.

A víz százötven napig áradt a földön. A bárkában jól megfértek a legvérengzőbb vadak is a szelíd állatokkal. Napfény nélkül, félhomályban almozta, etette és gondozta Noé és családja a népes állatseregletet. Napról napra, egymást bátorítva lélegezték be a nehéz levegőt, nem is sejtve, mit hoz a jövő.

Isten azonban nem feledkezett meg róluk. Egy nap elállt az eső, erős szél támadt, a vizek apadni kezdtek és egyre jobban visszahúzódtak a földről. A hetedik hónap tizenhetedik napján a bárka megfeneklett az Ararát-hegységen. A víz tovább apadt, lassacskán a hegycsúcsok is láthatóvá váltak. Noé kinyitotta a bárka ablakát, és kiengedett egy hollót, vajon talál-e magának szárazföldet a

közelben. A holló újra meg újra kirepült, majd visszatért. Aztán egy galambot röptetett ki, ám az sem talált helyet a lábának, és visszafordult. Eltelt egy hét, mire ismét próbát tett, és lám, estére visszatért a galamb egy leszakított olajfalevéllal a csőrében. Ebből megértette Noé, hogy a víz leapadt a földről. Várt még hét napig, majd ismét kiengedte a galambot, de az már nem repült vissza.

Megkönnyebbülve, nagy örömmel távolították el a bárka fedelét, és mélyeket lélegeztek a friss, tiszta levegőből. Akkor Isten felszólította őket, hogy az állatokkal együtt hagyják el a bárkát, és lépjenek ki a szárazföldre. Egyévi bezártság után újra talajt érezhettek a talpuk alatt! Kiengedték az állatokat és minden csúszómászót, a madarak is szabadon szárnyalhattak a levegőben.

Noé szíve megtelt hálaadással. Oltárt épített az Úrnak, és áldozatot bemutatva dicsőítette a mindenség Teremtőjét. Isten szívesen fogadta a felajánlást, és elhatározta, hogy többé nem átkozza meg a földet. Szövetséget kötött az emberrel, és pompás, hétszínű szivárványt feszített az égre: „Szivárványívemet helyezem a felhőkre, ez lesz a jele a szövetségnek, amit én a világgal kötök... és nem lesz többé a víz özönvízzé minden test pusztulására” (9,13.15).

Megáldotta Isten Noét és fiait, hogy szaporodjanak és töltsék be a földet. Akár az első ember, ők is úgy élhettek a föld terméseiből, uralkodhattak az állatokon, de nem uralkodhattak a többi emberen, mert Isten számonkéri az egyik emberen a másik életét. Azt is kegyelmesen megígérte, hogy többé nem szűnik meg a vetés és az aratás. Amíg élet lesz a földön, váltakozik a hideg és a meleg, a nappal és az éjszaka, a nyár és a tél.

Elkezdődött tehát a történelem következő fejezete.

Noé és fiai hozzáfogtak a föld megműveléséhez és az állattenyésztéshez. Noé az élettel betelve, kilencszázötven éves korában halt meg. Utódai benépesítették a földet. Sémtől, Hámtól és Jáfettől ágaztak szét az emberek a földön, nemzetségekre és népekre osztódva. Jáfet a szigetlakók, Sém a héberek, Hám pedig Kánaán ősatya lett. Az újonnan felépített emberiség nem „tiszta lappal” folytatta az életet: továbbra is az eredendő bűnben születtek meg az emberek.

Azokban az időkben még egy nyelve volt az egész földnek: minden ember megértette a másikat. Népvándorló csoportok indultak útnak, és Noé utódai letelepedtek Sineár földjén, a mai Irak területén.

Ma is, amikor már az utolsó időket éljük, komolyan figyelmeztet az ige: nehogy olyan bűnös állapotban találjon ránk az Úr, mint Noé idejében, amikor „ettek, ittak, házasodnak és férjhez mentek, egészen addig a napig, amelyen Noé bement a bárkába, és semmit sem sejtettek, míg el nem jött az özönvíz, és mindnyájukat el nem sodorta, úgy lesz az Emberfiának eljövetele is” (Mt 24,38-39).

BÁBEL TORNYA /4.

A Sineár földjén lakók már nem voltak igaz emberek. Különösen a Hám nemzetségből való Nimród, a híres-neves vadász kezdett terjeszkedni és hatalmaskodni a földön. Nagy városokat alapított, elsősorban Bábelt és Ninivét a Tigris folyó partján.

Azokban az időben az emberek igen hosszú ideig éltek: még százéves korukon túl is képesek voltak dolgozni, harcolni és építkezni is. Egy-egy ember nagyságának vagy teljesítményének híre szárnyra kelt, eljutott messze földre. A sineáriak is hírnév után vágyódtak, szenvedélyesen akarták, hogy minél többen megismerjék a nevüket és dicsőítsék őket.

Mivel az egész földnek egyféle nyelve, beszéde volt, az emberek össze tudtak fogni, és közös terveket kovácsolni: „Gyertek, építsünk magunknak várost és tornyot, amelynek a teteje az égig érjen; és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész föld színén” (1Móz 11,4). Az élő Istent már nem tisztelték, hanem egy hatalmas toronnyal összekapcsolva a földet az éggel, maguk akartak istenkedni.

De miből? Hiszen nem volt mészke az egész környéken. Hát feltalálták az égetett téglát, és habarcsként a jól megkötő szurkot használták. A magas, teraszosan épített, piramis alakú templomokat zikkuratnak nevezik. Bábelben is ezekhez a templomokhoz hasonlóan, lépcsőzetesen építhették fel a tornyot, amely bármilyen magas magas lehetett, mégsem ostromolhatták volna meg vele az eget!

Más oka is volt, amiért Isten előtt gyűlöletes lett a torony. Az Ő akarata kezdettől fogva az volt, hogy az emberek szétszéledve töltsék be a világot. Így, közös erővé tömörülve, éppen az ellenkezőjét tették: engedetlenül Isten ellen fordultak. Minden önmagasztalás és önistenítés a Teremtő elleni lázadás, aki teremtményeitől alázatot és engedelmességet kíván.

Összefogtak hát a népek egy gigantikus építkezésre, ám Isten átlátta szívük indulatát: „De ez csak a kezdete annak, amit tenni akarnak. És most semmi sem gátolja őket, hogy véghezvigyék mindazt, amit elterveznek.” (6) Ő nem engedhette, hogy ekkora erővel egyesüljenek a rosszra, ezért összezavarta a nyelvüket. Egyszerre beszélt, magyarázkodott, hadonászott mindenki, miközben értetlenül, elképedve bámultak egymásra, mert egy szót sem értettek a többiek beszédéből. Lehet így égig érő tornyot építeni? Ekkora káoszban képtelenség volt folytatni a munkát. Félbemaradt a nagyravágyó terv, vége szakadt még a városépítésnek is. Mi is évezredek óta használjuk a „bábeli zűrzavar” kifejezést, amikor minden ember egyszerre, összevissza beszél...

Nem tudtak már egymással szót érteni, nem volt tehát értelme együtt maradniuk. Szétszéledt a nép a szélrózsa minden irányába, az egész föld színére, hogy betöltsék Isten akaratát – és az egész földet. Megszégyenültek és hangyányivá váltak mindazok, akik óriásoknak képelték magukat.

Így keletkeztek a világon a különböző népek nyelvei – és így jöttek létre a népek között a meg nem értés határai is. Isten áldása csak azokra szállhat, akik az Ő akarata szerint, engedelmesen élnek. Az történt Sineár földjén is, amiről Salamon énekel a 127. zsoltárban:

„Ha az Úr nem építi a házat,
hiába fáradoznak az építők.
Ha az Úr nem őrzi a várost,
hiába vigyáznak rá az őrök.
Hiába keltek korán,
és feküsztek későn:
fáradsággal szerzett kenyeret esztek.
De akit az Úr szeret,
annak álmában is ad eleget.” (1-2)